

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně: **T. T. H. N.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, adresa pro doručování: AK Čechovský & Václavek, s.r.o., Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, P.O.BOX 78, 130 51 Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. července 2014, č.j. CPR-9211-2/ČJ-2014-930310-V238, ve věci správního vyhoštění, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná shora označeným rozhodnutím k odvolání žalobkyně **změnila** rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství hl. města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Praha, č.j. KRPA-9862-37/ČJ-2014-000022 ze dne 15.5.2014 ve věci správního vyhoštění **tak, že výrok ve znění:** „Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) se žalobkyni (označené shora) ukládá správní vyhoštění a stanovuje doba, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce trvání 1 (jeden rok)“ **se mění a nově zní:** „Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. se žalobkyni ukládá správní vyhoštění a stanovuje doba, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce trvání 6 (šest) měsíců“. **Ve zbylé části**, kde je uvedeno: „Počátek doby, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy cizince pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně se podle ust. § 118 odst. 3 cit. zákona stanoví doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle ust. § 120a odst. 1 cit. zákona se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona č. 326/1999 Sb.“, **bylo rozhodnutí žalované potvrzeno.**

Důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění bylo zjištění správního orgánu prvního stupně, že žalobkyně **pobývala** na území České republiky (dále jen ČR) v období **ode dne 29.12.2013**, kdy jí skončila platnost výjezdního příkazu, **do dne 8.1.2014, bez platného oprávnění k pobytu**, ač k tomu nebyla oprávněna.

V odůvodnění rozhodnutí ze dne 11.7.2014 žalovaná zrekapitulovala správním orgánem prvního stupně následující zjištěný skutkový stav: Žalobkyně je státní občankou Vietnamu, do ČR přicestovala v prosinci 2008, byl jí udělen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání. Dne 8.1.2014 se žalobkyně dostavila ke správním orgánem prvního stupně s žádostí o udělení výjezdního příkazu, přičemž bylo zjištěno, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání bylo uděleno s platností do 3.11.2011. Dne 19.10.2011 si žalobkyně podala žádost o prodloužení tohoto pobytu, řízení o žádosti bylo dne 12.12.2012 zastaveno. Žalobkyní podané odvolání v této věci bylo Komisí ministerstva vnitra pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zamítnuto a dne 28.8.2013 nabylo právní moci. Tímto dnem žalobkyni skončila oprávněnost pobytu na území. Následně jí byly uděleny výjezdní příkazy s platností do 28.11.2013 a poslední do 28.12.2013, který žalobkyně nerespektovala a nadále od 29.12.2013 do 8.1.2014, kdy byla zajištěna, pobývala na území ČR neoprávněně. Dne 8.1.2014 bylo se žalobkyní zahájeno správní řízení, téhož dne byl sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení, v němž se žalobkyně nevyjádřila. Do protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 24.1.2014 žalobkyně uvedla, že si svého neoprávněného pobytu až do dne 8.1.2014, kdy jí za tento přestupek byla uložena bloková pokuta ve výši 500,-Kč, kterou zaplatila, nebyla vědoma. Odůvodnila, že z ČR nevycestovala proto, že zde má manžela pana V. D. B., nar. „x“, státního příslušníka V., s nímž uzavřela manželství v květnu nebo červnu 2013 na vietnamské ambasádě v Praze (doložila kopii oddacího listu). K otázce společného bydlení uvedla, že bydlí s manželem na adrese v Praze 7, neví název ulice ani číslo domů, neví, jak se tam dostane, manžel ji vozí autem. Sdělila, že na této adrese bydlí od června 2013. Při popisu domu uvedla, že se jedná o činžovní dům o více patrech, následně sdělila, že jde o rodinný jednopatrový dům, bydlí s manželem v prvním patře. Poté upřesnila, že manžel na této adrese bydlel již dříve, po uzavření manželství se jedná o společnou adresu, ale ona na této adrese nebydlí. Dále uvedla, že na území ČR nemá žádné ekonomické, kulturní ani společenské vazby, žádné závazky nebo pohledávky, nemá zde vůči žádné osobě vyživovací povinnost. Nemá ani stálé zaměstnání, pracuje jen

source not found.

brigádně. Ve Vietnamu má 14-ti letou dceru z předchozího manželství, rodiče, kteří se o její dceru starají a tři sourozence. Pokud by nastala situace, že bude muset z ČR vycestovat, učiní tak dobrovolně, neví o žádné překážce, která by znemožňovala její vycestování, ale bude smutná, protože zde má manžela. Ve Vietnamu nemá kde bydlet. V ČR kromě manžela žádné jiné rodinné příslušníky nemá, ukončení svého pobytu v ČR pociťuje z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života za nepřiměřené vůči manželovi. Zástupce žalobkyně doplnil, že žalobkyně podala dne 10.7.2013 písemnou žádost o změnu účelu pobytu, když se dostavila na MV ČR OAMP (Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky), nebylo jí umožněno toto podání doplnit a tím se dostala do situace, kdy se na území nachází v rozporu se zákonem. Z vyjádření MV ČR OAMP ze dne 15.1.2014 k pobytu žalobkyně vyplývá (jak je uvedeno výše), že dnem 28.8.2013, kdy nabylo právní moci rozhodnutí „Komise“, skončila žalobkyni fikce (oprávněnost) pobytu. Jiné řízení, které by žalobkyni opravňovalo k pobytu po posledním uděleném výjezdním příkazu, tedy po 28.12.2013, u správního orgánu OAMP neprobíhá. Dále bylo z dostupné evidence Policie ČR a ministerstva vnitra zjištěno, že manžel žalobkyně pobývá na území ČR na základě trvalého pobytu s hlášeným místem pobytu: Argentinská 868/5, Praha 7 – Holešovice, proto byl přibrán do řízení jako účastník č. 2. Zasláním písemnosti se správnímu orgánu na uvedenou adresu nepodařilo doručit, jiná jeho adresa nebyla zjištěna, a proto byla písemnost doručena veřejnou vyhláškou v souladu s ust. § 25 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. V závazném stanovisku Ministerstva vnitra ČR k možnosti vycestování cizinky dle ust. § 179 zákona č. 326/1999 Sb., ze dne 31.1.2014 se uvádí, že její vycestování je možné.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce odvolání, v němž namítala, že nebyl zjištěn skutečný stav věci ve smyslu § 3 správního řádu. Správní orgán prvního stupně provedl jediný důkaz, kterým byl výsledek žalobkyně jako účastnice řízení a přešel návrhy na doplnění dokazování, a to výslechem manžela žalobkyně a provedením pobytové kontroly na adrese sdílené společné domácnosti. Správní orgán prvního stupně tak na základě konstatování žalobkyně, že nebydlí na hlášené adrese, dovodil, že nesdílí společnou domácnost s manželem. Opakovaně proto navrhla provedení výslechu manžela a pobytové kontroly. Namítá proto nedostatečné zjištění stavu věci a nedostatečné posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119a odst. 2, jakož i dle § 174a zákona č. 326/1999 Sb. Odkázala na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudky č.j. 1 As 38/2007 a č.j. 1 As 39/2007, z nichž vyplývá, že v případě nepřiměřenosti dopadu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života cizince, je správní orgán povinen rozhodnutí o správním vyhoštění nevydat. Dále namítá, že správní orgán prvního stupně rovněž nezohlednil skutečnost, že žalobkyně pobývá na území ČR již přes šest let.

Žalovaná se podrobně věnovala jednotlivým odvolacím námitkám, které shledala neoprávněnými. Uvedla, že správní orgán prvního stupně protiprávní jednání žalobkyně spočívající v pobytu bez platného oprávnění prokázal, byl tak zjištěn skutkový stav, o kterém nejsou pochybnosti. Skutečnost, že se žalobkyně dopustila protiprávního jednání byla potvrzena i samotnou žalobkyní, která do protokolu dne 24.1.2014 uvedla, že o svém neoprávněném pobytu od 29.12.2013 věděla (po zaplacení pokuty dne 8.1.2014). Rovněž vypověděla, že na adrese v Praze 7, která měla být společnou adresou po uzavření sňatku, nebydlí. Žalovaná konstatovala, že žalobkyně měla během správního řízení dostatečný prostor k tomu,

source not found.

aby jednak doplnila adresu svého pobytu a v případě, že sdílí společnou domácnost s manželem na jiné adrese, aby ji sdělila, což neučinila. Upozornila na ust. § 98 zákona č. 326/1999 Sb. o povinnosti cizince hlásit změnu pobytu na území do 30 pracovních dnů ode dne změny ministerstvu. K návrhům na provedení dalších důkazů žalovaná opětovně odkázala na sdělení samotné žalobkyně, že na udávané adrese v Praze 7 nebydlí, přičemž ani v rámci odvolacího řízení neuvedla žádnou adresu ke sdílení společné domácnosti. Žalované se tak jeví uváděný vztah jako formální, neboť žalobkyně s manželem nebydlí ve společné domácnosti. Má za to, že skutkový stav byl zjištěn správním orgánem prvního stupně řádně a nebylo nutné důkaz protokolem o vyjádření manžela a pobytovou kontrolu provádět. K namítané nepřiměřenosti vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života a nezohlednění šestiletého pobytu žalobkyně na území ČR, žalovaná uvedla, že žalobkyně měla možnost se k věci vyjádřit, což učinila do protokolu dne 24.1.2014, kde uvedla všechny pro věc relevantní skutečnosti. V řízení byla kvalifikovaně zastoupena advokátem, jeho prostřednictvím se správním orgánem písemně komunikovala a vyjadřovala se k věci, přičemž neuvedla žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly dosavadní skutková zjištění. Žalovaná se ztotožnila s učiněnými závěry správního orgánu prvního stupně, že vydaným rozhodnutím nedojde k nepřiměřenému zásahu ve smyslu § 119a odst. 2, jakož i dle § 174a zákona č. 326/1999 Sb. Odkázala v tomto směru na rozsudek NSS č.j. 4 As 166/2013 ze dne 20.2.2014. Žalovaná poukázala na vyjádření samotné žalobkyně, že na území ČR nemá žádné kulturní, společenské ani ekonomické vazby. Ve Vietnamu žije její celá rodina a tyto vazby nejsou zásadním způsobem zpřetrhány. Žalovaná nezpochybnila uzavření sňatku účastníků řízení, ale poukázala na skutečnosti, které žalobkyně k prokázání společného soužití uvedla, resp. neuvedla. Podle žalované byl skutkový stav věci zjištěn správním orgánem prvního stupně řádným způsobem a v souladu s ust. § 3 a § 50 správního řádu, pro rozhodnutí byly opatřeny řádné podklady a zjištěny všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch (první porušení zákona ze strany žalobkyně, ke správnímu orgánu se dostavila dobrovolně, během řízení řádně spolupracovala) i neprospěch žalobkyně (neoprávněný pobyt na území ČR). Žalovaná, coby odvolací orgán uvedla, že doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovená správním orgánem prvního stupně v délce trvání jednoho roku, se žalované jeví jako neadekvátní jednání, kterého se žalobkyně dopustila, neboť neoprávněný pobyt žalobkyně trval pouze několik dnů, a proto žalovaná přistoupila ke změně stanovení této doby na šest měsíců, která se odvolacímu orgánu jeví jako přiměřená.

Rozhodnutí žalované napadla žalobkyně včas podanou žalobou, v níž namítala, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil ustanovení § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, za primární pochybení pak považuje, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci ve smyslu § 3 správního řádu. Pochybení spatřuje zejména ve způsobu, jakým správní orgány obou stupňů naložily s posouzením otázky přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobkyně a potažmo i jejího manžela. Správní orgány jednak bez zjevného odůvodnění zpochybňují vztah mezi manžely a označují jejich manželství za účelové a neprovádějí žádné posouzení přiměřenosti, právě s ohledem na účelovost manželského svazku. Závěr o formálním a účelovém manželství není podložen vůbec žádným důkazem, správní orgány vycházejí toliko z protokolu o výsledku

source not found.

účastníka řízení - žalobkyně. Správní orgány se prováděním dalších navržených důkazu (provedení výslechu manžela žalobkyně a pobytové kontroly) vůbec nezabývaly. Dle názoru žalobkyně skutečnost, že do protokolu uvedla, že na adrese Praha 7 nebydlí, ještě neznamená, že s manželem nesdílí společnou domácnost. Pouze je reálný stav odlišný od formálně zapsaného stavu, což nezbavuje správní orgán jeho povinností a nijak nezpochybňuje funkčnost manželství žalobkyně. Ke konstatovanému nedostatečnému zjištění stavu věci se pak váže posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, a to ve vztahu k rodinným příslušníkům vyhošťovaného cizince. Správní orgán však bezdůvodně označil manželství žalobkyně za formální svazek a odmítl tak možný negativní zásah do rodinného života, který spočívá v odloučení od manžela. Správní orgán nezohledňuje přítomnost manžela žalobkyně na území ČR, který zde má již téměř 10 let povolen trvalý pobyt a rodina je zde plně usazena a plánuje zde společný život. Závěry správních orgánů jsou činěny zcela bez respektu k institutu manželství. Žalobkyně závěrem namítá, že správní orgány obou stupňů zcela opomenuly námitku jejího právního zástupce, která byla učiněna na závěr protokolu o výslechu účastníka řízení, kde tento konstatoval, že žalobkyně se v průběhu řízení o prodloužení pobytového oprávnění pokusila podat žádost o změnu účelu pobytu, tato jí nebyla umožněna správním orgánem k vedení takového řízení příslušným, v důsledku čehož se stal její pobyt nezákonným. Správní orgány ani v tomto ohledu neučinily žádná relevantní zjištění, přičemž za tato nelze považovat dotaz učiněný u MV ČR OAMP. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, přičemž má za to, že veřejný zájem na správním vyhoštění žalobkyně v daném případě převážil nad ochranou deklarovaného soukromého a rodinného života žalobkyně. K žalobní námitce, dle které správní orgány opominuly námitku ohledně podání žádosti o změnu účelu pobytu, žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který se s touto námitkou řádným způsobem vypořádal. Vzhledem k tomu, že žalobkyně uvádí totožné námitky jako v odvolání, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalobu projednal při jednání v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst.1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud při posouzení projednávané věci vycházel z následující právní úpravy a rozhodných skutečností, zjištěných z obsahu předloženého správního spisu, které jsou podrobně popsány jak v žalobou napadeném rozhodnutí, tak v rozhodnutí prvoinstančním a shrnuty výše. Soud provedl důkaz podstatným obsahem správního spisu.

Zástupce žalobkyně v celém rozsahu odkázal na podanou žalobu, jejíž podstatné části zopakoval. Navrhl, aby soud žalobě vyhověl a přiznal žalobkyni

náklady řízení, které se zavázal vyčíslit písemně do 5 dnů.

Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Krajský soud se po provedeném přezkumném řízení ztotožnil s učiněnými závěry žalované, která se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabývala jednotlivými odvolacími námitkami, které žalobkyně v podstatné části zopakovala v žalobě.

Krajský soud neshledal v postupu správních orgánů a ve vydaných rozhodnutích namítaná procesní pochybení. V daném případě bylo nepochybně prokázáno (správním orgánem prvního stupně řádně zjištěno), že žalobkyně pobývala na území ČR neoprávněně, bez platného oprávnění k pobytu v době od 29.12.2013 do 8.1.2014. Z důvodu neoprávněného pobytu byla žalobkyně zajištěna a bylo s ní zahájeno řízení o správním vyhoštění. V jejím případě se jedná o první případ správního vyhoštění.

Na takové situace pak pamatuje ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, které správní orgán prvního stupně aplikoval v souladu se zákonem. Odvolací orgán pak zohlednil jako polehčující okolnost skutečnost, že v případě žalobkyně se jedná o první porušení zákona, délka neoprávněného pobytu trvala několik dnů, žalobkyně se ke správnímu orgánu dostavila dobrovolně a spolupracovala s ním. To se pak projevilo ve změně prvoinstančního rozhodnutí, pokud jde o délku doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Soud v projednávaném případě neshledal porušení ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně. Ohledně učiněného závěru, že žalobkyně nesdílí se svým manželem na území ČR společnou domácnost, se soud ztotožňuje se zjištěním správních orgánů obou stupňů. Žalobkyně sama uvedla, že na adrese v Praze 7, kterou nebyla schopna blíže identifikovat a uváděla rozporné údaje o domě, kde měla s manželem takto žít, ve skutečnosti nebydlí. Je to pouze adresa jejího hlášeného pobytu. Zároveň po celou dobu správního řízení, a to ani v rámci

source not found.

odvolacího řízení, neuvedla žádnou jinou adresu, na které by žila společně s manželem a sdílela s ním společnou domácnost. Pak je i logické, že správní orgány neprovedly místní šetření ohledně místa společného soužití, když žádné takové místo nebylo označeno. Navíc, jak se ukázalo, ani manžel si na adrese v Praze 7 nevyzvedl jedinou písemnost a správní orgán mu musel doručovat písemnosti veřejnou vyhláškou. Ostatně místo pobytu společného soužití žalobkyně a jejího manžela nebylo osvětleno ani v řízení před soudem. Žalovaný správní orgán proto nepochybil, když v rámci odvolacího řízení nedoplnil důkazy dle návrhu žalobkyně, tedy provedení pobytové kontroly na adrese v Praze 7 a výslech manžela žalobkyně. Žalobkyně neuvedla žádnou soukromou vazbu, kterou by bylo možné zohlednit při posuzování přiměřenosti uvedeného rozhodnutí. Kromě existence manžela neuvedla jakékoliv jiné ekonomické, kulturní či společenské vazby k území ČR, přičemž žalovaná neshledala, že by žalobkyně byla na území ČR za dobu šestiletého pobytu společensky či kulturně integrována natolik, aby rozhodnutím o správním vyhoštění byly nepřiměřeným způsobem zasaženy její soukromé vazby.

Při zkoumání zákonných důvodů pro vydání správního vyhoštění soud nezjistil žádné zákonné překážky, které by jeho vydání bránily, když otázkou nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizinky se žalovaná náležitě a přezkoumatelným způsobem zabývala. Ze závazného stanoviska MV ČR k možnosti vycestování cizince ze dne 31.1.2014, které si správní orgán prvního stupně vyžádal v souladu s ust. § 120a zákona č. 326/1999 Sb., vyplývá, že vycestování žalobkyně možné je. Žalobkyně uvedla, že na území ČR nemá žádné ekonomické, kulturní ani společenské vazby, žádné závazky, nemá stálé zaměstnání, pracuje jen brigádně. Nelze mít tedy za to, že by žalobkyně v ČR navázala v dostatečné míře nějaké společenské a kulturní vazby a že by se náležitě integrovala do společnosti. Žalobkyně kromě manžela žádné jiné rodinné příslušníky na území ČR nemá (její dcera, oba rodiče i sourozenci zůstali ve Vietnamu), ukončení svého pobytu v ČR pociťuje za nepřiměřené vůči manželovi. Soud se ztotožnil se závěry správních orgánů obou stupňů, že žalobkyně neprokázala reálně fungující manželství, proto lze mít důvodně za to, že se jedná o manželství účelové. Z dosavadního řízení navíc nebylo zjištěno, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo nepřiměřené z jiných důvodů. Žalobkyně je zdravá, pracovala a může se o sebe sama postarat. Je schopna se vrátit do vlasti, kde navíc žije její dcera a rodiče, kteří se o ni starají. Ač žalobkyně uvedla, že ve Vietnamu nemá kde bydlet, tak zcela jistě na přechodnou dobu může bydlet u rodičů v jejich domku, kde by navíc byla v kontaktu i se svou nezletilou dcerou. Lze proto uzavřít, že žalobkyně v průběhu řízení neprokázala, že by její vycestování nebylo možné a že tím dojde k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života.

Soud neshledal namítaná porušení vyjmenovaných ustanovení správního řádu a odkazuje v tomto směru na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které podrobně reaguje na stejné odvolací námitky. Pokud se žalobkyně opakovaně dovolávala zohlednění skutečnosti, že žádostí ze dne 10.7.2013 písemně požádala MV ČR OAMP o změnu účelu pobytu, je soud nucen konstatovat, že ze sdělení MV ČR OAMP ze dne 15.1.2014 k pobytu žalobkyně na území ČR vyplývá, že žádné řízení, které by žalobkyni opravňovalo k pobytu po 28.12.2013 u správního orgánu neprobíhá. Žalobkyně nepředložila kopii předmětné žádosti s vyznačením jejího přijetí u příslušného správního orgánu ani žádným jiným způsobem nedoložila (dodejkou), že by takovou žádost podala. Nastalou situaci pak rozhodně nelze přičítat k tíži správnímu orgánu.

source not found.

Správní vyhoštění nemá povahu trestu, ale je specifickým nástrojem v oblasti kontroly přistěhovalectví, jehož účelem je, aby cizinec, který nepobývá na území ČR v souladu s právními předpisy, toto území opustil.

Uložená délka zákazu vstupu a pobytu žalobkyně na území členských států v době trvání 6 měsíců, jak byla změněna žalovanou, tedy na spodní zákonné hranici, odpovídá výše cit. znění ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců, charakteru jednání, kterého se žalobkyně dopustila a soud neshledal, ani s ohledem na zvážení závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 10. 1998, sp. zn. III. ÚS 153/97, který vyložil princip proporcionality pro potřebu posouzení opatření, omezujících základní lidská práva a svobody tak, že nesmějí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představují veřejný zájem na těchto opatřeních, že by byl v případě žalobkyně uložený zákaz v rozporu s tímto principem. Veřejným zájmem je zájem na dodržování zákonů, které žalobkyně porušila.

Soud se tak s rozhodnutím žalované vydaným v odvolacím řízení ztotožnil a v podrobnostech odkazuje na obsah odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí tak, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“.

Soud tak uzavírá, že žalobní tvrzení nepřinášejí žádné nové skutečnosti a argumenty, pouze se opakují námitky, které byly uplatněny v rámci odvolacího řízení, k nimž se žalovaná vyjádřila a soud neshledal v postupu žalované pochybení. S ohledem ke shora uvedenému soudu proto nezbylo, než v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady řízení nepožadoval a podle obsahu spisu mu ani žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

source not found.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 19. září 2014

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně